

HARANG-SZÓ

*A Csongrád Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
Híveinek lapja*

2005. IV. évfolyam, 4. szám, Karácsony



Igazi Ünnepe!

„Ez az egy ünnep van, aminek megadjuk a módját, a karácsony az egyetlen, az igazi, amire készülünk, amit igazán megünnepelünk” – hallottam egy kis üzletben, amint egy fiatalasszony beszélgetett a pénztárossal.

Örültem neki, hogy így megbecsüli ezt az ünnepet. Lehetett volna keseregnem – akkor a többi ünnep kimarad, nem fontosak a nemzetünk fájdalmas vagy örömteli eseményei, a Húsvét, amely jelentőségében még is a legnagyobb? Nemrég láttam egy fényképet, amelyen egy munkahelyi kollektíva állt sorba nemzeti ünnepünkön. Megdöbbenő volt, ahogyan az emberek arcáról lerítt; csak legyen már vége és mehessünk haza. Sok összetevője lehet annak, miért nem telítődnek meg tartalommal ezek az ünnepek, miért nem tudunk meríteni azokból a forrásokból, melyekből nagyjaink megőrizték, Istenükkel, önmagukkal, a hazájukkal való azonosságukat.

Ezért is örültem, hogy a karácsony ünnepét valaki várja, készül rá és értékeli. Biztosan gyerekei vannak, számukra szeretné emlékeztetné, megajándékozottá tenni ezeket a napokat. Az gyerekek öröme, hálás tekintete lehet az ő ajándéka. Várja már, hogy a mindennapok egyhangúságából, fárasztó munkájából kilépjenek és végre önfeledten

együtt tölthessenek néhány napot. Jól esik majd elfogadnia férje figyelmességét, mások jókívánságait az Ünnepre, az új évre.

A karácsony a maga meghittségével mindenkit megérint. Még azokat is, akik egész évben sokat „dolgoznak” azon, hogy ne vegyék észre az emberek az érzéseiket, jó erős fal védje meg őket a fürkésző szemektől vagy gyenge pontokat kereső ellenfelektől. Ilyenkor mintha védtelenebbek lennének. Ilyenkor mintha védtelenebbek lennének. Érzékenyebbek. Be kell vallanunk, hogy boldogságunkat nem tudjuk önmagunk számára megteremteni, másokra szorulunk. A hozzánk legközelebb állókat látva azt mondjuk mi sem tudjuk maradandóan, teljesen megadni nekik azt, amire vágnak. Kell, hogy legyen forrása, megfelelője, beteljesítője annak a szeretetvágnak, ami karácsonykor intenzívebben tör föl belőlünk. Miért vagyunk többen, az éjféli misén, mint bármikor? Miért van az, hogy azok az emberek, akik máskor nem tudják rászánni magukat a Szentestén mégis belépnek? Mi hozza ide őket? „Csoda-e, hogy vannak emberek, akiket egyedül a karácsony fűz az egyházhoz, gyerekkoruk hitéhez, akik betántorognak az éjféli misére, talán kissé botránnyosan is, de nem (vagy nem pusztán) azzal a szándékkal, hogy botránkoztassanak?” – kérdezi Jelenits István.

Krisztus születésének ünnepén, az élet kiadásának a szívére figyelve „szeretnénk újra gyermeki, tiszta lélekkel tekinteni önmagunkra, életünkre, kapcsolatainkra, hogy ne kelljen letagadnunk és magunkba rejtenünk, ha fáj valami, hogy bátran kérhessünk segítséget, mert nem kell szégyenkeznünk, ha valamiben gyöngék vagyunk. Hogy a megbékélés reményében kérhessünk bocsánatot.

Szeretnénk újra a reményből élni, értelmünket használva nem belenyugodni abba, hogy kevesebbek legyünk, mint amennyi lehetnénk. Nem elfogadni, hogy úgy kelljen élnünk, ahogy nem akarunk. Azt szeretnénk, hogy határt nem ismerő vágyaink a beteljesedés,

folytatva a 2. oldalon

az 1. oldal folytatása

a megvalósulás felé haladhassanak.” – vallja Jean Vanier.

Így van ez minden rossz, negatív tapasztalatunk ellenére. Éppen akkor kell a legsürgetőbben a fény felé fordulnunk, amikor nagy sötétséget tapasztalunk. Nem véletlenül került ez az ünnep arra a napra, amelyen a napsütéses órák száma a legkevesebb. „Innen indul útjára a fény”, válik egyre világosabbá a napunk. A belső fényre, tűzre tekintve pedig kapcsolataink, az életünk.

Őrizzük, szorítsuk a szívünkre a karácsonynak ezt az egyetemességét!

Tegyük meg mindent azért, hogy ünnepünk visszataláljon oda, ahonnét kiapadhatatlan forrásként feltör, buzog, kiárad!

Veréb László plébános



A legfontosabb a szeretet

„Éljen az ember emberek közt,
Szeresse, keresse bennük azt, ami jó,
bírálja azt, ami rossz,
de azt is a győzelemig szárnyaló szeretettel.”
(Berda József)



Talán azt várták most tőlem, azok, akik felkértek, hogy ebben a kiadványba saját magamról írjak, hogy különböző adatokat

osztok meg a kedves testvérekkel, de én úgy gondolom, hogy egy embert sokkal jobban jellemeznek, gondolatai, érzései, elképzelései, mint hideg és személytelen adatok. Egy mottóval kezdem, amelyet, Berda Józseftől, egy magyar költőtől vettem. Olyan gyönyörűen megfogalmazza éppen azt, hogy tulajdonképpen mi is a pap feladata a világban. Én pedig úgy gondolom, hogy a költő szavai jól megfogalmazzák azt is, hogy én mit érzek fontosnak a saját életemben és a saját papi életemben. Mert a legfontosabb, hogy először jó emberek legyünk, utána jó keresztények, és végül, hogy jó katolikus, hivatásának élő keresztények.

Sokan kérdezték már tőlem, hogy miért akartam pap lenni, vagy ki hívott erre a pályára. És erre a kérdésre nem tudok válaszolni, nem tudom miért AKARTAM pap lenni, csak azt tudom, sőt érzem, hogy az Isten ott a szívem mélyén elültetett egy magot, amelyből a papi hivatás fejlődött ki, és amelyet, azóta is igyekszem, gondosan ápolni. Talán nem az akaraton múlt, hanem a készségen, hogy képes lettem válaszolni Isten hívó szavára, mint Sámuel az Úr Templomában.

Nem akarat, hanem kegyelem az, hogy hívott és hív az Isten erre a szolgálatra, hogy segített eljutni a papságig, hogy a 27 év alatt, amit ezen a földön töltöttem, minden nap éreztem az ő kegyelmét és szeretetét szüleimen, nagyszüleimen, tanáraimon, a híveken és paptársaimon keresztül. Ezért csak hálás lehetek Istennek, és azért is, hogy tanulhattam, hogy az Ő titkait minél jobban megismerhettem és elmélyedhettem benne, minden tudás forrásában. Minden ember kap valami pluszt a hivatásához az Istentől: a papi hivatásban rejlő plusz, az a végtelen Isten és emberszeretet, amely képessé tesz megölelni egy leprást, vagy egy AIDS -est éppúgy, mint egy síró kisgyermeket, aki vigaszra vár. Olyan szeretet, amelyben nincs benne a saját életünkért való rettegés, sem a félelem, sem a büszkeség, sem a gőg, sem a hatalomvágy: csak a szeretet, amely hegyeket mozgat meg.

Milyen érzésekkel jöttem ide, Csongrádra? – örömmel és megnyugvással, mert hiszem azt, hogy ha egy jó közösség összefog, akkor Isten dicsőségére tud működni, és ehhez valóban nem kell más, mint amit a költő is leír: a szeretet. És egy ilyen közösségben, amelyben a tagokat a szeretet fogja össze, valóban

különösen öröm a szolgálatot teljesíteni, mert, ahogyan János apostol leírja, a szeretet: Isten, és a hol a szeretet jelen van, ott az Isten is bizonyosan jelen van!

Milyen terveim vannak, itt Csongrádon? – mit is lehetne válaszolni erre a kérdésre mást, mint, hogy végre tudjam hajtani azt a feladatot, amiért a püspök atya ide helyezett, hogy a plébános urat segítve ellássuk a két egyházközség lelkipásztori feladatait. És, ahogyan ezt már tapasztaltam, így egy hónap után, ezek a feladatok igen sokrétűek és színesek.

Előző szolgálati helyeimen, Békéscsabán és Szentesen is fontosnak éreztem azt, hogy a gyermekekkel és a fiatalokkal foglalkozzak, mert tulajdonképpen ők azok, akikre a jelen Egyháza, a jövő Egyházát építhetik. Mert nekünk bízunk kell abban, és hinnünk kell azt, hogy Jézus Egyházának minden időben van múltja, jelenje és jövője is. Csupán nekünk kell megtanítanunk gyermekeinket arra, hogy hogyan alakítsák a jövőt Isten tervei szerint. Ezért nagy a mi felelősségünk.

De fontosnak érzem azt is, hogy az időséssel foglalkozzunk, hiszen ahhoz a munkához, amelyet végzünk, Egyházon belül, vagy kívül, de ők adják meg az úgynevezett „kegyelmi háttér” imáikkal. Szinte biztos vagyok abban, hogy mindenképp imádkozik egy idős ember, vajon mi, gondolunk ezekre az emberekre, a kötelező dolgokon túl is? Vajon elég e bárkinek az, ha ételt és italt kap, meg tető van a feje felett, vagy szüksége van még valami pluszra is?

A kedves testvérek még nagyon sokszor fogják a számból hallani: a legfontosabb a szeretet. Talán világunk elfeledte ezt a fontos igazságot, de nekünk keresztény embereknek soha nem szabad elfelejtenünk: Jézus szeretetből áldozta magát értünk a kereszt oltárán, és nekünk méltónak kell lennünk ehhez a nagy áldozathoz. Csak akkor képviseljük helyesen a keresztény értékeket, amelyekre joggal büszkék lehetünk.

A csongrádi munkámat azzal a reménnyel kezdem el, hogy valóban gyümölcsözően és szeretetben tudjuk megvalósítani küldetésünket, amely az Isten Országára szól, mi mindnyájan: papok és a hívek együtt, munkálkodva a szeretet a béke, és a szeretetben rejtőző jó terjedésén.

Kasuba Róbert

Alászállt

Eljött a kereszténység második legnagyobb ünnepe a Karácsony. Igaz, hogy ez a második, de e nélkül nem lehetett volna az első sem. Hiszen, ha Krisztus nem születik a Földre, nem válthatott volna meg minket. Jézus fölvette az emberi testet, s ezzel magát megalázta, a testet pedig megdicsőítette. Gondoljunk csak kicsit bele ebbe a testbe bújásba! Milyen megalázó történt? Maga a mindenható Isten, aki mindennél és mindenkinél több, lealacsonyította magát és egy teremtmény bőrébe bújott. Felvette az összes kínját, örömét, egyszóval az emberi életet. És ez a teremtmény megérdemelte mindezt? NEM. Föl se fogja ezt a mérhetetlen jót: a fenyőfát ünnepli, az anyagiakat hajszolja és a gyerekének azt tanítja, hogy az ajándékot a télapó hozza. Nem tudom, hányan gondoltunk már bele abba, hogy mekkora szeretet kell ahhoz, hogy egy testi életet vállaljon magára az, aki maga a végtelen. Ráadásul milyen életet? Milyen halállal? A halálra és a kínokra gondolunk minden Húsvétkor, de az élet nehézségeire nem. Pedig már a születéssel elkezdődött, hiszen nem királyi palotában jött közénk. Meg kellett ismernie a kiszolgáltatottságot, a fájdalmat testi és lelki értelemben egyaránt úgy, hogy tudta neki ezt nem muszáj. Vállalnánk-e 34 év földi életet, ha Isten közelében is lehetnénk? Bizonyára nem. De Ő vállalta, hiszen tudta, hogy szükségünk van rá. Szükségünk van rá, hogy elviseljük a testünket. Mert éhes, szomjas, fázik, és álmos. Ő bebizonyította, hogy a földi élet a szenvedésekkel együtt, az örömekkel együtt isteni. És ha ezeken elgondolkodunk, talán a testünkkel is másként bánunk. Vigyázunk rá, tiszteljük, elfogadjuk olyannak, amilyennek kaptuk. Hiszen Isten tudja, mi kell nekünk. Fehér, fekete, férfi, nő, sérült, vagy egészséges mindegy, nekünk ezzel kell végrehajtanunk a ránk bízott feladatot. És, hogy mi az? Azt a testbe bújtnak kell tudnia.

Jeszenszky Ágnes



„Ne hagyjátok a templomot
A templomot s az iskolát!”

(Reményik Sándor)

A templomatyja

Sorozatunkban most egy olyan személyt mutatunk be, aki meghatározó személyisége az egyházközségünknek. Tánczos János az egyházközségi képviselőtestületben a gazdasági gondnok, vagy népies nevén a templomatyja tisztséget tölti be, így a gazdasági bizottság első számú embere is.



Jánoskám, áru!d el a kedves olvasónak, mióta ismerjük egymást, kérnék egy rövid életrajtot.

1940-ben születtem, ikergyerekként nővéremmel Tömörkényen, így a család egyből négy főre szaporodott. Egyébként hárman vagyunk testvérek. 1944-ben költöztünk Csongrádra. Az általános iskolai tanulmányaimat a Szabadság téri – ma Piroskavárosi iskolában végeztem, veled együtt. Visszaemlékezve, abban az időben különösebb gond nélkül indítottak két évfolyamot osztályonként, mivel e külső városrészben igen sok helyen négy - hat gyermek volt a családokban, egy-egy osztályban 26-27 tanuló is volt. 2004-ben volt az 50 éves általános iskolai találkozó, ahol a két osztályból 14-en jöttünk össze, sajnos már igen sokan eltávoztak az élők sorából.

Hogyan alakult életed?

Az általános iskola elvégzése után műbútor asztalosnak szerződtem le a helyi Tisza Bútoripari Vállalathoz, itt szereztem meg az

asztalos szakmát, 20 éves koromban bevonultam katonának Marcaliba, majd leszerelésem után visszatértem a bútorgyárba, és mint első munkahelyes innen mentem nyugdíjba 40 éves munkaviszony után. 1965-ben kötöttem házasságot Sinkó Erzsébettel. Ő a saját földünkön, mint egyéni gazdálkodó dolgozott. Fiunk 1966-ban született. Ő is asztalosnak tanult, szintén a bútorgyárban, a rendszerváltás óta, mint egyéni asztalos vállalkozó dolgozik.

Ezek után elmondanád, hogyan alakult vallásos életed?

Szüleim igen vallásosak voltak, rendszeres templomba járók. Mint te is az általános iskolában, amíg hittant tanítottak rendes óraszámban, addig én is hittanos voltam, az a jegy ugyan úgy beszámított az átlagba mint bármelyik más tantárgy. Tehát mi még a délelőtti órákban, mint előírt tananyagot tanultuk a hittant. A családban kapott neveltetésem mellett ez jó alapot adott, hogy vallásossá váltam. Erre példa az is, hogy édesanyám a kezügyességét úgy kamatoztatta, hogy 1980-ban több asszonnyal együtt készítettek kalocsai hímzésű liturgikus ruhákat a templom számára.

Hogyan lettél egyháztanácsos?

Gacsári Kiss Sándor plébános idekerülésekor lettem sokad magammal megválasztva az egyháztanácsba. Én egyházgondnok lettem. Plébános úr egy igen kemény kezű, de az egyházért sokat tevő pap volt. Nagyon sokoldalú volt és valahogy mindig előre látott olyan dolgokat, mai nyelven mondvá korát meg előzte a cselekedete, így az egyháztanács tagjait idejükhöz mértem mindig el tudta látni munkával. Véleményem szerint az itteni szolgálata alatt nagyon sokat fejlődött és változott a templomunk.

Ha már említést tettél ezekről a dolgokról, avassál már be minket az elvégzett munkádba.

Ha te azt lejegyzeted, amit én elvégeztem és készítettem nem csak a Szent József Plébániára, az egy fél újságot kitenne. 1979-ben készült el itt a templomban az úgynevezett szembe miséző oltár. Gacsári atya Vitai Attila tervezővel - aki pap is volt - vette fel a kapcsolatot és ő tervezte az oltárt, a Biblia tartót, az Ambó-t és három darab mozgatható ülőkét, amelyre a miséző pap

vagy papok, ministránsok ülnek. A tervező árajánlatot készített az anyagról és a munkadíjról. Ekkor az atya gyűjtést kezdett az anyag árára, melyet Nagyjános Mihályné született Nagypál Emília biztosított teljes egészében. Ezek után én munka mellett, délutánokként a tervnek megfelelően fogtam hozzá az elkészítéshez. Gondolhatod, egyedül csinálni mindent, rengeteg időm ment rá. Amikor már kezdett látszódni, hogy, hogy is néz ki, jöttek több helyről papok és megtekintették, hogy milyen is lesz.

Ezek elkészülte után a baloldali oldalhajó végéhez készítettem el a Szent Ferenc oltárt, a Szent Antal oltár formájára. Ugyanis a templom építése és bebútorozásakor ott egy Lourdes-i barlang volt. Amikor az el lett bontva utána készült oda a ma is meglévő oltár. Készítettem mozgatható padokat is, hiszen nagy ünnepek alkalmával sokan álltak, ezek az oldal hajókban lettek elhelyezve. Ezeket a munkákat mind társadalmi munkában végeztem.

Az elvégzett munkák, úgy hiszem, nem gazdasági gondnoki feladatok.

Ezeket a munkákat a gondnoki feladatok mellett egyrészt azért vállaltam el, mert a szakmámba vágtak, valamint az egyházért tettem és büszkeség fogott, - fog el a mai napig, ha ránéztem egy - egy darabra. Ilyen munkát nem csak itt végeztem, hanem Felgyőn is, amikor felépült az új templom. Szili Feri bácsi készítette oda az ehhez hasonló dolgokat, és én csak besegítettem neki a munkájába.

Úgy emlékszem a Nagyboldogasszony templomban is dolgoztál.

Amikor a templom orgonáját felújították, akkor még a bútorgyárban dolgoztam. Az akkori igazgatóm a faanyag biztosítása mellett engedélyezte, hogy az orgona javító keze alá dolgozzunk, végezzük a szükséges famunkát munkaidőben másod magammal. Oda egy hónapig jártunk mire elkészült a felújított orgona. Akkortól - a kilencvenes évek eleje - már lehetett az egyház részére is ilyen munkát végezni.

A Szent József templomhoz visszatérve, a templom felújításakor készítettük el veled együtt a fő oltárnál álló Szent József szobor állványát.

Kérlek, emlékezzél meg feleségedről is.

Sajnos ő, ez év augusztusában volt 2 éve, hogy igen súlyos beteg lett. Ettől kezdve alig - alig vettem részt a közös munkákban, keveset jártam az egyházközségi rendezvényekre. Nándor atya hozzájárulásával, úgymond szüneteltettem tisztségem betöltését. Feleségemet ugyan megműtötték, de sajnos ezek szerint már későn, hiszen ez év március elején elhunyt. Azóta fokozatosan térek vissza a templomi közösséghez, tisztségem betöltésére mint korábban újra több időt fordítok.

János, köszönöm, hogy az újságunk rendelkezésére álltál, és jótékony munkáidon keresztül megismerhettük, hogy milyen módon gyarapítottad az egyház életét, segítetted a mindenkori plébánosokat feladatuk ellátásában, mely tevékenységed példaértékű lehet mindenki számára. Jó egészséget, kegyelemben teljes karácsonyi ünnepeket és lelkiekben gazdag új évet kívánok.

Felföldi Miklós



„...az igazság Jézus Krisztus által valósul meg, mert Ő az Isten Fia...”

(Jn 1, 1 – 18)

Karácsonykor, az ünnepi szentmisén, minden évben újra meg újra elolvassuk, meghallgatjuk Szent János apostol evangéliumának kezdetét. Meghallgatjuk és talán értjük, talán nem, hogy mit is akar Isten nekünk üzeni. Tudjuk azt, hogy micsoda a Karácsony, hiszen minden média: televízió és írott sajtó csak ezt harsogja felénk. A szeretet ünnepe: egy olyan szeretet, amelyet azzal fejezhetünk ki, ha minél több és minél drágább ajándékkal kedveskedünk szeretteinknek?! Talán Jézus valóban ezt akarta nekünk üzeni, erre próbált minket tanítani. Talán a szeretetnek csak egy ünnepe van egy évben? És amikor túl vagyunk rajta akkor sóhajtunk egyet a boldogságtól: Végre! Túlestünk minden és minden a „terveink” szerint zajlott le?

Megpróbálunk ajándékozni: és közben nem vesszük észre, hogy nem ajándékozunk semmit sem, ha nem adunk magunkból is, a szívünkéből egy darabot, a pénzen vett ajándék mellé. Tudunk egyáltalán ajándékozni igazából?

folytatva a 6. oldalon

az 5. oldal folytatása

Megtanított minket valaki az ajándékozás, az odaajándékozás valódi értelmére?

Én azt gondolom, hogy igen. Hiszen olvassuk János evangéliumának elején: „Kezdetben volt az Ige. ... És az Ige testé lett, és közöttünk lakozott.”

Igen! Jézus tudta azt, hogy milyen az, amikor valaki egész valóját, egész személyiségét, életét, halálát, és feltámadását ajándékozza az embereknek. A legnagyobb ajándék számunkra az Egyszülött Fiú, akiről a világ elfelejtkezik, és az ünneplés mámorában, eltakarja önmaga előtt a lényegét. Azt, hogy a Karácsony nem csupán a szeretet ünnepe, hanem a Karácsony Jézus ünnepe. Milyen értelme lenne a szeretetnek, ha nem értenénk meg János evangélista sorait: „Szeretet az Isten, és aki szeretetben él az Istenben él és Isten öbenne.”

A szeretet önmagában értelmetlen, ha nem tesszük hozzá, hogy a valódi szeretet csak Jézus Krisztusban jöhetett el a Földre, hogy magának a szeretet fogalmának Ő maga adott igazi értelmet és értéket.

Karácsonykor emlékeztet eljövételére, újszülött mivoltával közös gyöngeségünkre és örömünkre és legnagyobb tehetségünkre. Arra, amire csak a kisgyermekek taníthatnak meg minket, hogy mennyire vágyunk; s mennyire tudunk szeretni!

Jézus Krisztus megtestelésének ünnepe éppen ebbe a titokba avat be bennünket. Mert Jézus a karácsonyi csendben született meg, nem színesen, nem nagy ünnepségek közepette, hanem csendben, hogy ne szavakra vagy eseményekre figyeljünk, hanem a csend mögött rejtőző üzentre: az éjszaka csöndjében megszületik az Ige, aki mindennél erősebben mondja ki, emberi létezésünk titkát: azért élünk a világban, hogy Istent minél jobban megszeressük és lelkünkkel közelebb kerüljünk a valódi, tökéletes szeretet forrásához: Jézus Krisztushoz.

Mert: „az Ige az igazi világosság, amely a világba jött, hogy megvilágítson minden embert, ... és mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek benne, akik nem vér szerint, nem a test kívánságából, hanem Istentől születtek.”

Kasuba Róbert

„Csak a keresztény Magyarországnak van jövője”



Antall József halálának 12. évfordulójáról emlékeztünk meg templomunkban a lelki üdvéért bemutatott szentmisében, majd ezt követően a Kolostor épülete előtt, az öt évvel ezelőtt felavatott mellszobránál. A december 11-én tartott eseményen az elhunyt özvegye mellett részt vett, a térség országgyűlési képviselője, városunk polgármestere, alpolgármestere, képviselő-testületének, közéletének és társadalmi szervezeteinek több jeles képviselője is. A mintegy százhusz fő résztvevő előtt Szűcs Ervin a Magyar Piarista Diákszövetség tiszteletbeli elnöke ünnepi beszédében felelevenítette a „piarista atyák oskolájában” kezdődő időszakban, - mint osztálytársak - hogyan hitték, hogy a nagy dolgok részeseivé fognak válni, - majd kiemelte - az egyetemi évek alatt és az utána következő időszakban történt meghurcoltatások egy olyan felkészült politikust faragtak Antall Józsefből, aki méltán lett egy hallatlanul izgalmas és drámai korban a magyarság elismert, szabadon választott miniszterelnöke. Szólt azokról a mai emberekről, akik őszinte, abszolút érdek és előny nélküli szeretettel gondolnak rá, ápolják emlékét, munkálkodnak a keresztény szociális program végrehajtásáért.

Az ünnepség részeként Bodzás Boglárka a Piroskavárosi Általános és Múzsza Alapfokú Művészeti Iskola tanulója Váczi Mihály: Pacsirta című versének szavalata után koszorúzásra került sor, majd a résztvevők befejezőként közösen énekelték el a Himnusz.

Fekete Imre



A remény parkja

2005. október 15-én Lantos Györgyi szobrászművész jóvoltából jutottam el Lakitelekre. Csongrádtól 31 km távolságra található itt egy monumentális építmény, a Népfőiskola, melyet a kilencvenes évek elején alapítottak, és ami azóta is a világ minden részéről érkező adományok segítségével folyamatosan épül és fejlődik. Ezt a négyhektáros területen fekvő intézményt az ország egyik szellemi központjának is nevezik. A szoborparkban, - többek között Illyés Gyula mellszobra mellett Németh László, Kodály Zoltán, Sinkovits Imre arcása idézi meg a század egy-egy példázatos életművét.

Délelőtt 9 órakor a Népfőiskola Don Bosco és Mindszenty Kollégiumában kezdődött a megemlékezés II. János Pál pápa életéről, munkásságáról. Előadást Balogh Zoltán református lelkész és dr. Kiss - Rigó László címzetes püspök az Esztergomi Hittudományi Főiskola főigazgatója tartottak. Az előadók beszédeikben azonosságokat említettek a pápa szülőhelye és Lakitelek között, ugyanis a pápa szülőhelyén közadakozásból egy kiállító termet hoztak létre, - a Népfőiskola területén is építettek civil adakozásból egy kápolnát, melyet még II. János Pál pápa is üdvözölt. Megemlékeztek az egykori krakkói érsekről Karol Wojtyla-ról „a mindenki pápájáról”, akire még az ateisták sem igen haragudtak, meggyerő megjelenése és közvetlensége miatt. Felelevenítették, hogy 1979-ben II. János Pál a varsói Hősök terén egy beszédében kérte a Jó Istent az emberek megváltozására, ahol hangoztatta, hogy az ember bocsánat kérés esetén mindig nagyobb lesz, nem pedig kisebb, valamint, hogy személy és személyiség nélkül nincs kereszténység.

Az előadások után a szoborparkhoz mentünk, ahol egy fúvós zenekar egyházi énekeket adott elő. 11 órakor a pápai, a lengyel majd a magyar himnusz csendült fel. Ezt követően leleplezték Lantos Györgyi csongrádi szobrászművész alkotását, II. János Pál mellszobrát. A mellszobor előtt áll egy kicsinyített székely kapu, annak emlékére, hogy Kinga lengyel királynő gyűrűt dobott Erdélyben egy folyóba és az évek múlva Lengyelországban a Vielicska-i só bányában került elő, ahol ennek emlékére egy bányász kifaragta a pápa életnagyságú szobrát.



Fotó: MK

A gránit talapzatba az alábbiak vannak vésve:

Őszentsége II. János Pál pápa 1920-2005

Totus Tuus

Teljesen a tied

Részlet Juliusz Janusz apostoli nuncius - a Szentszék magyarországi képviselője - avató beszédéből:

Ma összegyűltünk, hogy leleplezzük II. János Pál mellszobrát. Szeretnénk megköszönni Istennek, hogy elküldte nekünk az emberi méltóság, a párbeszéd, a szolidaritás és a béke ezen hírnökét. Az ő arcát szemlélve szeretnénk meghívni mindazokat, akik nézik az ő szobrát, hogy ne veszítsék el a reményt, mert ő minden alkalommal arra hívott bennünket, hogy „ne féljünk”, „lépjünk át a remény küszöbén”, hívott bennünket: „keljete fel, menjünk!”.

Sajnos ebben az országban is sok ember érzi magát elhagyottnak, a jövőtől való félelemmel él és pesszimistává vált. Ezekkel az emberekkel szemben ti úgy döntöttek, hogy a bátorság és a remény példaképeül állítjátok II. János Pál pápa alakját. Ő itt áll országotok nagy embereinek szobrai között, akik ugyanúgy nem féltek megvédeni az igazságot, mint Mindszenty bíboros, Márton Áron püspök és Romzsa Tódor püspök. Mostantól ezt a parkot nevezhetnének így is: „A remény parkja”.

Felföldi Miklós

A város díszpolgára



Fotó: Bakainé

Október 23-án délelőtt 10 órakor a Polgármesteri Hivatal díszterme – a karzattal együtt – zsúfolásig megtelt emberekkel. Az ünnepi képviselő-testületi ülésen az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékére köszöntőt mondott városunk polgármestere Bedő Tamás, majd kitüntetések átadására került sor. Az alábbiakban tesszük közzé az adományozásról szóló határozatot, valamint a kitüntetés oda ítélésének indoklását, melyben

Zsótér Antal római katolikus kanonoknak

Csongrád Város Önkormányzatának Képviselő-testülete 2005-ben "Csongrád Város Díszpolgára" címet adományozta

1963-ban szentelik pappá, az Egri Hittudományi Főiskolán.

Csongrádra 1986. április 1-jén került.

A hívek rövid időn belül megkedvelték szerénysége, embersége és magas szintű felkészültsége miatt. Idekerülése óta minden erejével, anyagi és szellemi javaival, alázattal szolgálta a város és környéke lakosságát, Csongrád és Felgyő gazdagodását.

Sikerre vezetett küzdelme az új plébánia megépítéséért, ami 1998. március 10-én átadásra került.

A felgyői Szent István templom építéséhez 1990-ben fogott hozzá, és gyűjtő munkája eredményeként 1993-ban a templomot felszentelték.

A város és a község vezetőivel kialakított jó kapcsolata is segítette ezen munkákat, ahol a vezetők elismerték kérései jogosságát, és a tőlük telhető módon segítették azok megvalósulását. Ennek az együttműködésnek, szervező és gyűjtő munkájának köszönhető a Szentháromság szobor felújítása, a temető rendbe tétele.

Mindenki ismeri, tiszteli, szereti a városban, hisz folyamatosan kivette részét az itt élők örömeiből, bánatából egyaránt. Köztisztelőnek örvend a hívők és a nem hívők körében. Egészségét nem kímélve eleget tett egyházi kötelezettségeinek, misézett, esketett, keresztelt, a lakosság lelki és testi fájdalmaira megnyugtató szavaival vigaszt nyújtott. Temetett, hittant tanított, betegeket látogatott. Mindig a legmegfelelőbb időben érkezett tőle a vigasz, a lelki segítség. A szeretete, embertársai iránti megbecsülése mindig átsegítette a hozzá fordulókat a nehéz percekben.

Az oktatási intézményekkel is példaértékű kapcsolatot alakított ki, segítette a nevelő munkát azzal, hogy az igazi értékek megőrzésére tanította a gyermekeket, a fiatalokat.

Sokoldalú személyiség, aki a papi hivatás mellett kulturális, és közéleti munkát is végzett. Az Ő önzetlen segítőkész hozzáállásának köszönhető, hogy a Nagyboldogasszony templom nemcsak a keresztény hívek temploma, hanem a komolyzenei hangversenyek legnagyszerűbb helyszíne is lett.

Példamutatását, szerénységét, emberségét és hivatásába vetett rendíthetetlen hitét, valamint a város érdekében végzett lelkipásztori és közéleti munkásságát Csongrád Város Önkormányzatának Képviselő-testülete 2001-ben „PRO URBE – CSONGRÁD” kitüntetéssel ismerte el.

Ez a kitüntetés nem tette elbizakodottá, életmódján nem változtatva, egészségét nem kímélve folytatta több évtizedes elkötelezett hitéleti munkáját a város lakosainak érdekében.

A városban végzett munkája olyan örökség, amit a jövő generációjának tisztelni kell, az értékeket megőrizni, ezzel is hirdetve emberségét, tisztességét, példamutató emberi magatartását, ami e kitüntetés alapja is.

Felföldi Miklós

Rövid összefoglaló a misszióból

... itt Calgaryban kb. 10.000 magyar van, vasárnap 200 - 300 magyar jár szentmisére, attól függ, milyen az idő. Fontos az anyanyelv ápolása, mert ha a gyermekek, unokák ismerik a magyar nyelvet, akkor a magyar hazáért is fognak imádkozni. Idén Advent négy hetében adventi gyertyagyújtást tartunk hetente, és szentírási estet. Ezen legutóbbi alkalommal 19-en voltunk jelen. Szépen tudnak magyarul a hívek, első áldozásra is vannak már jelentkezők. A szülők gyermekük „első hitoktatói”. Fontos a vasárnapi szentmise, hogy ezen részt vegyenek a gyermekek szüleikkel együtt. Calgaryba nagyobb számban az 1920-as években telepedtek le. 1926-ban Vodicska Imre atya érkezett Calgaryba, és megkezdte a lelkipásztori munkát. Őt követték..... - hosszú felsorolás – (a szerkesztő) Őt követte dr. Záchfalvy István atya, aki igen szépen összefogta a közösséget, kinek nyugdíjba vonulása után én vettem át a Calgary Szent Erzsébet Egyházközség vezetését. Az alapító, Dallos atya beszédéből idézek: „Megdönthetetlen igazságnak hirdeti a történelem, hogy az alázatosság épít, a gőg rombol... A gőg áll a kettős világháború minden nyomora mögött, építette a vasfüggönyt, üldözi az Egyházat, döntötte rabigába Hazánkat. Tanuljunk a történelemből. Történelmi idők történelmi fiai vagyunk. A mi feladatunk építeni a holnapot a ma romjaiból. Építeni csak alázatossággal lehet. Amíg a gőg vezéri pálcára tör, addig az alázatosság elfogadja a csendes építő munkát, amit az örök tervez, jelöl ki neki. A mi feladatunk: az Isten, az Egyház és a Haza alázatos szolgálata. Ne törjünk ezért az élre, ne akarjunk minden áron és mindenütt vezetők lenni, hanem legyünk szerény és alázatos eszköz az Isten kezében, hogy alázatos szolgálatunk valóban építse a holnapot!” Mindszenty bíboros úr 1974-ben járt Calgaryban, emlékmű is hirdeti a Szent Erzsébet templom előtt. Tovább napjainkban, van magyar iskola. Szokás, hogy télen és tavasszal bazárt rendeznek, ami abból áll, hogy az Egyházközség előre megveszi a nyersanyagot, és hurkát, kolbászt készítenek a hívek, no meg dobostortát is, ezeket a rendelések szerint eladjuk. Jó ötlet. Szilveszterre külön estet szeretnénk. Itt minden templom alagsora egyben hall, ahol konyha is van, termek is, összejöveteleket, bálokat, rendezvényeket lehet tartani. A világi hívek sokat segítenek.

Egyháztanács is van. Összetartóak a magyar egyházközségek, ezt mindenütt így tapasztaltam, amikor Wellandon voltam, és a Niagaránál (Niagara Falls), az ottani atyát helyettesíteni, ez az időszak 2005. szeptember közepétől november elejéig tartott

Röviden ismertetem wellandi élményeimet is: Ezen a plébánián szintén járt Mindszenty bíboros úr. Wellandon vasárnap de. 9 órakor angol nyelvű mise van, fél 11 órakor pedig magyar mise. Azonkívül minden vasárnap este szentmise Niagara Falls városban. Voltam a Niagara- vízesésnél, igen szép. Nagyon tetszett a közösségek összetartása. Egyik alkalommal Londonba is sikerült eljutnom, meglepett az az erős magyarság, amit ott láttam, voltak ministránsok, sok szép egyetemes könyörgést hallottam a szentmisében. Egy másik szokást is láttam Wellandon, amikor a hívek otthonról, ami nem kell, de jó állapotban lévő dolgok, (pl. porcelán, tálak, paprika, borok, terítők, stb.) elhoznak, és egy hétfőre délután a templom alatti teremben összejönnek, kávéznak, süteményt fogyasztanak. Vesznek sorsjegyeket, és az önkéntesen összehozott tárgyakat el lehet nyerni. Ez itt bevett gyakorlat, és az egyházközségek egyik létfenntartó eleme. A hívek, ahová tartoznak, ők támogatják, és tartják fent az egyházközségüket. A hétköznapi szentmiséket felerészt magyarul, a másik részét angolul végeztem. Nagyon szépen búcsúztattak, mikor Calgaryba kellett jönnöm. Visszakanyarodva Calgaryra: Lethbridge városka is hozzánk tartozik, és ebben az Egyházmegyében van. 80 ezres lélekszámú város, itt is vannak magyarok. Kb. 200 km-re fekszik Calgarytól. Most vasárnap voltunk ott, megáldottam Civic Centre előtt egy Turul emlékművet, amit Alberta állam fennállásának 100 éves évfordulójára készítettek az ottani magyarok. Kb. kéthavonta szeretnék oda eljutni. Szokás a Szent Erzsébet Egyházközségnél Calgaryban, hogy a vasárnapi szentmise végén, amikor valaki(k)nek a születésnapja van, a pap kihívja őket az oltárhoz, ott egy magyar népdalt énekel a hívekkel: „Serkenj, fel...”, keresztnév szerint kiéneklük az ének utolsó sorában akikről szó van, majd áldást kapnak.

Mindenkit szeretettel köszöntök:

Nándor atya

Mindig tud adni, akinek a szíve szeretettel van tele.

(Szent Ágoston)

Helyettesítés

Minden embernek jár szabadság, amelyet szükséglete szerint vesz ki, ha van rá lehetősége. Ez történt november 2-án is, amikor a sekrestyés asszonyunk, Erzsi néni megkért, hogy helyettesítsem addig, amíg az őszi betakarítást el nem végzi, a kukoricáját lenem török. Mivel ilyen feladatot még nem láttam el, eleinte tele voltam drukkal, hogy minden a legjobban menjen. Az atyák mindenben segítettek, legyen az László, vagy Zoltán atya, valamint Németh Robi egyháztanács tag is. Az augusztusi pap váltási stresszt valahogy átvészeltük, új papjainkat megszerettük, noha nem a mi plébániánkon lakik egyikük sem. Úgy érezzük, hogy ők is megtesznek mindent, ami idejükből telik, sokat vannak közöttünk. László atyának hosszú távra szóló tervei vannak, melyek megoldásra várnak. 5-én este Zoltán atya tartotta a misét, prédikációjában a szeretetről beszélt és furcsa módon kihangsúlyozta a szeretetet, majd elő vett egy papírt és felolvasta

Ilyenek vagyunk?

Korunk feloldhatatlan ellentmondása – paradoxonja – hogy:

Magasabbak az épületeink, de kicsinyesebb a természetünk, szélesebbek az autópályáink, de szűkebb a látókörünk.

Többet költünk, mégis kevesebbünk van, többet vásárolunk, de azt kevésbé élvezzük.

Nagyobbak a házaink és kisebb a családjaink, több a kényelmünk, de kevesebb az időnk.

Több képzettséggel, de kevesebb értelemmel, több tudással, de kevesebb belátással rendelkezünk, több a szakértőnk, mégis több a problémánk, több gyógyszerünk van, de kevesebb az egészségünk.

Túl sokat iszunk, túl sokat dohányzunk, túl meggondolatlanul költekezünk, túl keveset nevetünk, túl gyorsan vezetünk, túlzottan dühbe gurulunk, túl sokáig fennmaradunk, túl fáradtan kelünk, túl keveset olvasunk, túl sokat tévézünk.

Megsokszoroztuk a javainkat, de csökkentettük az értékünket.

Túl sokat beszélünk, túl ritkán szeretünk, és túl gyakran gyűlölünk.

Tudjuk, mi a jólét, de azt nem, hogy mi a jó lét.

Éveket adtunk az élethez, nem pedig életet az éveknak.

Eljutottunk a Holdig és vissza, de nehezen megyünk át az út túloldalára azért, hogy az új szomszédoddal találkozzunk.

Meghódítottuk a világűr, de a belsőt nem.

Nagyobb dolgokat csinálunk, nem pedig jobb dolgokat.

Megtanultunk rohanni, de várni nem.

Több komputert gyártunk, hogy több információt tároljunk, hogy több másolatot készítsünk mint valaha, mégis egyre kevesebbet és kevesebbet kommunikálunk.

Ez a gyors étkezés és a lassú emésztés kora, a nagy emberek és a kis jellemek, a kiemelkedő hasznok és a sekélyes kapcsolatok időszaka.

A kétkeresős jövedelmek, ám gyakoribb válások, a tetszetősebb lakások, de szétesett otthonok korszaka.

A villámutazások, az eldobható pelenkák, az egyszer használatos erkölcsök, az egyéjszakás tartózkodások, a túlsúlyos testek kora ez, és a tablettáké, melyek mindenre jók - felvidítanak vagy lenyugtatnak - mikor mi kell.

Olyan idő ez, amikor sok van a kirakatban, de kevés a raktárban.

Olyan időszak, amelyben a technika eljuttathatja hozzád ezt az írást, te pedig választhatsz, hogy megosztod másokkal is, vagy egyszerűen csak kitörlöd.

Mindig gondold arra: Az élet nem azzal mérhető, milyen sokáig lélegzünk, hanem azokkal a pillanatokkal, amelyektől elakad a lélegzetünk.



Kis idő múlva elővett egy levelet és felolvasta a megyés püspök úrtól kapott írást. ... „november 7-tel felmentem és új állomás helyére a Békés megyei Magyarbánhegyesre helyezem...” Ez a püspöki levél felolvasása az újság olvasó számára, aki nem volt jelen a misén, cikkünket elolvasva, nyugtázza a dolgot. De ez nem így történt. Zoltán atya végig könnyeivel küszködve olvasta fel az áthelyezés tényét. Érződött rajta, hogy jól érezte magát Csongrádon az eltelt három hónap alatt, akiben egy jó megjelenésű, szép prédikációjú, temperamentumos, kapcsolat teremtmény, gyerekekről és felnőttekről gondoskodó papot ismertünk meg. A templomban síri csend volt. Kis idő múlva szípgázok hallatszottak és ez áttért az egész hívő seregre, kántorunk is le volt dőbbsenve a hír hallatán. Ekkor jöttem rá, hogy nekem a helyettesítéssel küldetésem volt. Búcsúztattam én már két alkalommal lelki atyát, de mind két esetben ők akartak elmenni. Így felkészületlenül, hogy úgy mond rögtönözve és ilyen légkörben még sohasem búcsúztattam el papot. Három mondattal bírtam elköszönni a hívek nevében, és ekkor én is elérzékenyültem. Mise végén a sekrestyébe jöttek a hívek és ott személyesen köszöntek el az atyától, mindenki sok lelki erőt kívánt és Isten segítségét kérte az új állomáshelyén való szolgálatához.

Felföldi Miklós



Példaértékű összefogás

A Szent József Plébánia és a Piroskavárosi Általános Iskola hagyományosan jó kapcsolata hosszú évekre vezethető vissza. 10 évvel ezelőtt a keresztény osztály indításával kezdődött el az a folyamat, mely mára sokoldalú, gyümölcsöző együttműködéssé érett. Köszönhető ez az egyházi és iskolai vezetés, valamint a tanárok, szülők és hívők szoros, személyes kapcsolatának.

Miért ez az összefogás? Mi a közös cél?

A válasz mindenki számára egyértelmű. A gyerekek iránt érzett felelősség, a megfelelő szellemi és értelmi nevelés biztosítása úgy, hogy minél több eszközt, módszert igénybe vegyünk, s ez annál inkább hatásosabb, minél jobban segítjük egymás munkáját. Az iskola számára ez az együttműködés nem pusztán a hitoktatás

órarend szerinti biztosítását jelenti, hanem azokat az emberi szellemi értékeket is, melyre a nevelést alapozni kell.

Ezért pedagógiai programunk egyik vezérelve is a keresztény szellemű erkölcsi nevelés.

Nyugodtan állíthatjuk, az iskola és a templom nemcsak helyrajzilag épült össze, hanem a törekvések, a szándékok és a lelkek is egybeolvadtak, s erre még a kerítésen átrepülő labdák sem vethetnek árnyékot.

A templom mindenkor plébánosa nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy az egyház ne csak a hittanórákon lépjen be a gyerekek életébe, hanem részese legyen az iskola életének is. Rendszeresen és személyesen szólítják meg a diákokat a tanévnyitó és tanévzáró ünnepségen, megtisztelik jelenlétükkel az egyéb rendezvényeket is: "Ilyenek vagyunk" előadás, kiállítások. Sőt közösen is szervezünk programokat, melyek hol az iskolában, hol a templomban zajlanak.

Nagyon jól sikerültek az egyházi rendezésű asztalitenisz edzések és versenyek a tornateremben, melyeken diákjaink is rendszeresen részt vettek. De az iskola kérésére a templom is megnyitotta és kitartha kapuit, s helyet adott az iskolai és közös szervezésű hangversenyeknek, melyek magas színvonalukkal méltán nyerték el a városrész tetszését, hozzájárultak diákjaink kulturális, zenei neveléséhez.

A legszívmelengetőbb érzés azonban az, hogy iskolánk a karácsonyi ünnepséget a templomban tarthatja, egy olyan helyen, mely mindenki lelkét tisztává, örömtelivé és boldoggá varázsolja.

dr. Nádudvari Tiborné



Felvételünk az elmúlt évi ünnepségen készült

Gyermek oldal

Keresztrejtvény – nem csak – gyermekeknek

1	2	3	4	5	6		7	8	
9						10			
11					12		13		
L		14			15				16
17	18			19					
20			21			22		23	
24		25						26	
27					28				
K				29				30	
31	32		33			34	35		
36					37				
38			39			40		41	
C		42			43				
44	45		46	47				48	
O					N		E		

Készítette: Vidovenyeczé Brhlik Edit

Vízszintes

- barackfajta
- agonizál része
- igenlés
- uralkodói jelvény
- önző
- Balaton-parti város
- emléma
- zavaros határai
- szóbeli angolul
- szesz ital tréfásan
- Afrika darabja
- segítség angolul
- búza őrlési melléktermék
- Román autómárka
- földrészt
- állóvíz a turáni Alföldön
- emel hangzói
- emerről párja
- Kovács István
- magyar kártyajáték
- görög "A" betű
- rövid idő
- Baszk terrorszervezet
- idegen férfinév
- vér folyik benne
- félkész eleje
- madarak
- cirkuszi porond
- Anikó becézve
- Nyina párosan
- állóvíz
- személyes névmás
- Kofi ... ENSZ főtitkár
- tagadás
- téli sportol
- Török méltóság
- Ronald ... volt elnök
- irídium
- ráma közepe
- Norvégia eleje
- elemi részecske
- Thomas ... német író
- patka darab
- motorolaj márka
- hatótávolság angolul
- május angolul
- német folyó
- arzen határai
- Irak határai
- lítium vegyjele
- Egészségügy rövidítve

Függőleges

A rejtvény megfejtését, mely a sötétített részben található nevek feltüntetésével január 15-ig adjátok le a Plébánia könyvtárába, a helyes megfejtők közül sorsolással három főt könyvjutalomban részesítünk.



Helyes megfejtők

A szeptemberi számunkban megjelent helyes rejtvény és mozaikkép megfejtéséért a beküldők közül könyvjutalomban részesült:

- Dulicsek Tímea

- Sineger Anna

- Szabó Dóra II.

Gratulálunk, a könyvjutalom a könyvtárunkban vehető át.

Szent Miklós a gyermekek barátja



December 4-én templomunkban járt Miklós püspök kései utódja, akit érkezésekor a gyerekek énekkel és szavatokkal köszöntöttek, viszonzásul a jelenlévő gyermekek egy-egy Mikulás csomagot kaptak a neves személytől.

Aktuális

Az Új Ember Kiadó ebben a tanévben is megrendezte a Talentum Internetes játékot, amely négy kategóriában szeptemberben indult és májusban fejeződik be. Gyóni Sándorné hitoktató vezetésével a Piroskavárosi Általános Iskola 14 tanulója is részt vesz a játékban, amely 4 fordulóból áll, fordulóként - nyolc hetente - sorsolnak nyereményeket a helyes megfejtők között. Az első fordulóban Főrizs Violetta 3. osztályos tanuló is könyvjutalmat nyert, melyhez gratulálunk.

AZ EGYESÜLT EURÓPA ISTEN ÁLMA

Milyen lesz Európa társadalma, benne a családok helyzete?

Hérodotosz, a történetírás atyja, az első nagy történetíró, használta először az Európa nevet. Európa első prominens – meghatározó – migránsa, bevándorlója volt. Krisztus előtt 482 körül született Halikarnasszosz-ban, a Dardanelláknak ázsiai oldalán. Államcsínyben vett részt; Nyugatra menekült. Hellasz és Perzsia történetéről írt. Nem segített rajta Athén iránti rajongása, lojalitása, idegenként, hazátlanul halt meg Dél-Itália egyik kis városában.

Az Európa-eszme arrogáns birodalomká válhat, ha az ökonómia – gazdaság – terrorja irányítja, vagy közös házzá, ha a szeretet, remény valósul meg benne. Mesterséges rend lesz, vagy más fogja egységbe a Kontinentst? A globalizáció mennyiségi gondolkodása nem vezet-e oda, hogy a személyt is pusztá számmá degradálja? A saját identitását – önazonosságát – megrabló embertömeget uralnak-e?

A történelmi tapasztalatok sokrétűsége jellemezte Európát. Igazságtalan Európához csatlakozunk. József Attila gondolata alapján: *Benne élve majd finomíthatóak leszünk.*

Otthont ad-e a Hérodotosz-féle bevándorlóknak Európa? Vannak-e speciális európai értékek? Többször jellemezte a szétszakítottság, mint az egység. Észak és Dél, Kelet és Nyugat elválasztásának kontinense. Az utolsó európai utópia van talán? Schumann, Adenauer, Gasperi álmodták meg a közös európai házat. A háború utáni közös credo ez volt: „Soha többé!” - mármint háborút. Az eredeti békevízió és az ökonómia mozgató ereje nem elegendők az egységesítést előmozdítani. Akkor produkciós normák fognak szabályozni mindent. Mindez mi végre és hová vezet? Elképzelhető-e közös Európa transzcendendáló - világfölötti, természetfölötti - gondolat hiányában? Milyen Európát akarunk? Gazdaságít? Gasperi, Schumann, Adenauer hívő keresztények voltak. Idézzük Schumann főbb gondolatait: A közösség nem fog hasonlítani birodalomhoz, hanem demokratikus egyenjogúság alapján áll. A demokrácia pedig az evangélium lényegéből fakad, mert mozgatóereje a szeretet. A demokrácia vagy lesz, vagy nem lesz. Kereszténység nélkül zsarnokság.

II. János Pál pápa „Evangelium vitae” (Az élet evangéliuma) című művében kifejti: objektív (rajtam kívüli meghatározó) erkölcsi kötöttség nélkül a demokrácia nem képes szilárd békét biztosítani. Szolidaritás, együttérzés és cselekvés nélkül képzelgés marad.

Habsburg Ottó mondta: Krisztus nélküli Európa a történelem második nekifutása a képtelen bábeli torony felépítésének. Ha nem sikerül lelket adni Európának, hosszú távon eljátszottuk az egyesülés gondolatát. A jog összekapcsolható a lélekkel? A válasz: Európának lélek kell!

Egy szociológus pap, a prágai egyetem tanára mondta: az európai átalakulás Európa testére, politikai igazgatási berendezésére összpontosult; és megfeledkeztünk arról, hogy Európába lelket leheljünk.

Évszázadokon át a hit és az értelem összekapcsolása jelentette Európa lelkét.

II. János Pál pápa „Fides et ratio” (A hit és az ész kapcsolatának természetéről) című művében kifejti: Szoros és kölcsönös kapcsolat áll fenn hit és értelem között. A hit értelem nélkül, és az értelem hit nélkül ártó erővé válhat. Ez a szoros összefüggés mintha elpusztult volna az újkor hajnalán.

Újra kell teremteni Európa lelkét,- ez kovácsolhat össze bennünket. A tervezet nem kerülhet csupán a közös belpiac, az ökonómia alá. Csak gazdasági célok, a szolgáltatások, a tőke;- ez nem az Európa- tudat; nincs is összhangban az európai ember Európa-tudatával. Egymás iránti felelősség, és a jövő iránti remény szükséges. Ezek nélkül nem életképes Európa.

A történelem példái: ahol csak az anyagi jólét volt központban, azok a társadalmak nem voltak tartósak.

Bármennyire is fontosak az anyagi feltételek, szellemi és lelki táplálékra is szükségünk van. Társadalmi jogi eszmevilág- a zsidó örökségre, és a görög - római kultúra szellemi hagyományaiban rögződő kereszténységre támaszkodik. A kereszténység Európa génusza. Európának új szívet kell formálni. A közös Európának emberszív kell: alázat, hűség, remény, egymás iránti szolidaritás az élet vonalán ennek tisztelete, isteni és emberi erények- ezek kovácsolnak össze bennünket.

Európa új szíve nem lehet más, csak a család, mely minden emberi létezésnek egyedüli alapja és forrása.

folytatva a 14. oldalon

a 13. oldal folytatása

A család szülője ezeknek az egységeknek. Család nélküli Európa zűrzavart hoz és az emberi civilizáció pusztulása következhet be. Mint egy óriási hordó abroncs nélkül, olyan Európa a család nélkül. A család halála olyan, mintha a gravitáció megszűnne a világegyetemben. Az egyneműek ún. házassága; egyedüli (szingli) életformák trójai sorsra kárhoztatnak, - akkor valahol meghalunk.

Meg kell teremtenünk a közös Európa emberszívét: család, házasság.

A család nemcsak természetes, hanem elsődleges közösség, mely előnyt élvez az állammal, minden bürokráciával és minden szerződéssel szemben. A család a szolidaritás közössége is: tanít, és világnézeti, vallási értékeket kell, hogy átadjon, melyek nélkülözhetetlenek a fejlődéshez. Európa emberszívét a családok kell, hogy alkossák. A szocializáció összeurópai szinten a családon kívül megvalósíthatatlan. Az egység is így valósul meg. Európa egysége valójában a személyek egységét jelenti; amiért Krisztus, Európa reménye könyörgött Atyjához, a főpapi imában: „...úgy legyenek egyik ők is mibennünk.” Az igazság és a szabadság is a családból forrászik.

A család lényege az, hogy felismerje: Saját léte a másikkal való kapcsolatában valósul meg. Származunk valakitől. Egy Atyának vagyunk a gyermekei. Létezésünket ajándékba kaptuk. Folyamatosan kaptuk létünket mástól. Én - em kapcsolatba kerül a Te – vel, ez az önzonosság. Így lehetünk Övele kapcsolatban, vagyis az Atyával, aki minden élet forrása. Mi-érzés addig elvont marad, amíg nem ültetődik át közös cselekvésbe.

Nem az Euró-szkepticizmus (kétkedés) a válasz, hogy elárulta a szeretet ideáljait, hogy nincs lelke, nem Krisztus a reménysége, hanem Schumann tanítása: Európát csak a konkrét cselekedetek hozzák létre. Ez a tettek szolidaritása.

Az élet tisztelete, és az evangélium szeretete pulzál az új szívben: Így tudunk egymás felé fordulni. Ahol a „holtomiglan-holtodiglan” nem jelszó, hanem valóság; és fogadjuk az életet, gyermekeink pedig a szeretetben növekednek. A szeretet és a hűség tovább növelhető. Kibékülés a teremtett világgal, egymással, mindenkinek önmagával-

ilyen szív kell Európának. Az európai álom nem új: Isten álmával azonos.

Hérodotosz Ázsiából Európába menekült. Hazátlanul halt meg. Van egy másik Európa történet: Európa nevében mitológiai történet van: Zeusz beleszeretett Európába, a föníciai királylányba. Európa a mezőn virágokat szedett. Zeusz megejtette bika képében, és Krétába vitte. Tőle származtak a hatalmas királyok és alattvalóik. Profán történet, de valahol szent is. Mert Európa összetartozik a termékenységgel, az életfakasztással. Családok jöttek aztán létre.

Egyedül csak rajtunk múlik, hogy a hazátlanok – Hérodotoszok nyughelye lesz- e Európa, vagy a föníciai királylány által teremtett harmonikus családok otthona lesz

Egyik püspök atya családkonferencián volt Rómában. Ott a magyarok dicséretet kaptak; ugyanis egyetlen nemzet vagyunk, ahol az abortusz törvéynél belekerült a szövegbe: „A megfogant élet fogantatása pillanatától kezdve emberi élet.”

Egy családkongresszuson elhangzottak alapján:
Nagy Nándor



„A zene mindenkié”

December 16-án délután templomunkban karácsonyi jótékonysági hangversenyre került sor, melyen dr. Nádudvari Tiborné igazgató az alábbi gondolatokkal nyitott meg, majd mondott köszönetet a sikeres és jó hangulatú rendezvény befejezésén.



Tisztelettel és szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket, a fellépő művészeket, gyerekeket!

A Piroskavárosi Gyermekekért Alapítvány Kuratóriuma javasolta az iskola vezetőségének, hogy az idei tanévben próbáljunk meg valami újat, ami még nem volt, amivel kiléphetünk az iskola falai közül és egy új arcunkat mutassuk be tanítványaink szüleinek, az itt élő Piroskavárosi lakosoknak, és mindazoknak akik eljöttek. Hosszasan törtük a fejünket, hogy mit is tudnánk és hol bemutatni. Így jött az ötlet, hogy karácsonyi hangversenyt rendezünk a Szent József templomban, hisz évek óta számos közös kulturális és sport rendezvényt tartottunk együtt, de karácsonyi hangverseny még nem volt. Tudjuk, hogy a mi tanítványaink nem emeltszinten tanulják az ének tantárgyat, de mint ahogy Kodály Zoltán mondta: "A zene mindenkié" mertük vállalni ezt a megmérettetést is. Csendüljön fel a zene, valamennyiüknek jó szórakozást kívánok.



Hangversenyünk véget ért, remélem jól érezték magukat, nem bánták meg, hogy eljöttek. Engedjék meg, hogy külön-külön megköszönjem és fogadják tőlünk szeretettel szerény ajándékunkat. Köszönöm dr. Keller Anikó művész tanárnőnek, Sándorné Szabó Márta művész tanárnőnek, Busa Tamás operaénekes úrnak, Krokavec András művész tanár úrnak, Muladi József művész tanár úrnak, aki összefogta és fáradságot nem kímélve szervezte ezt a hangversenyt, Csákné Sáhó Erzsébet tanítónőnek, Némethné Berkes Aranka tanítónőnek. Végül, de nem utolsó sorban köszönet illeti Veréb László plébános urat, aki helyet biztosított rendezvényünknek. A Piroskavárosi Általános Iskola tanulói, dolgozói és a magam nevében köszönetet mondunk mindazoknak, akik a képeslapok megvásárlásával támogatták iskolánk tanulóit.

Szeretetteljes, békés karácsonyt és boldog új esztendőt kívánok.

Isten szeretete beköltözött az emberek szívébe

A kereszténység, de minden ember számára nagy ünnep a Karácsony, Jézus, a Megváltó születésének napja: a szeretet, öröm, békesség, az otthon ünnepe. „Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek...” (Lk 2, 10) – bátorította az angyal a pásztorokat, és Isten egész népét. Igazi örömet csak az érez, aki nem elégszik meg a külsőségekkel, hanem az ünnep igazi tartalmát teszi magáévá. Az igazi tartalom, pedig az, hogy Isten szeretetből küldte el hozzánk az ő egyszülött Fiát, melyből táplálkozik az emberek szeretete. Igazán csak az szeret, aki ezzel az Istentől sugárzó szeretettel fordul embertársai felé. Tiszta, őszinte, érdeknélküli, feltétel nélküli szeretettel.

Az ember legnagyobb vágya az, hogy szeretetet adjon, és szeretetet kapjon, mert Isten képmására lett teremtve, akiből árad a szeretet legtisztább formában. A szeretet átadását utánozza az ember, amikor Istenhez hasonlóan, és kegyelmének hatására fordul embertársai felé, hogy Istentől, folyamként áradó szeretetet továbbadja azoknak, akik szomjaznak rá. És szomjaznak rá az emberek az év minden pillanatában, de különösen most, amikor maga a Szeretet költözött a földre Jézusban, a Gyermekekben, betlehemi istállóban.

A betlehemi csillag ott ragyog napjainkban is, és jelzi minden embernek, hogy Isten nagy csodát tett népével. Karácsony ünnepe vissza kell, hogy hozza Krisztust szíveinkbe, mert általa tudunk szeretni. Karácsonykor, az ünnep lényegét kell látnunk, Isten nagy tettét, és bátorítanunk kell egymást a pásztorokhoz hasonlóan: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk, ami történt, amit az Úr tudtunkra adott” (Lk 2, 15).

Csak akkor tudjuk látni azt, ami valóban történt, ha képesek vagyunk eltávolítani az ünnep melléktermékeit, amelyek elhomályosítják annak tartalmát, melynek következtében, az ember nem láthatja a kisdedet, és annak üzenetét.

Vissza kell lopnunk Krisztust a Karácsonyba, és az emberek szívébe, mert a Szeretet Krisztusból táplálkozik, és általa éri el igazi célját, általa találjuk meg újra az ünnepet, a Szeretet ünnepét.

Gyóni Sándorné

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk sorozatunkat, a város és környékén található kereszteknek és Szentek szobrainak bemutatását. Az anyaghoz felhasznált forrásmunkák, az idézetek zöme „Mozaikok Csongrád város történetéből 1989” című kiadványból valók. A történet változásokat és egyéb új ismereteket Felföldi Miklós dolgozta fel, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Ibolyás úti kereszt



A kiskunfélegyházi út, az Öregszőlők, és a bokrosi elágazás közötti térségben áll egy téglalap alapon, kőlabazaton lévő kőkereszt, vaskorpusszal, mely a liturgikus célra állított keresztekhez sorolható.

Felirata:

„Fölföldi Mihály és fia József
Pintér Gábor, Ágnes és Márton testvérek
Készült 1879.”

„A háború alatt megrongált
Vihar által ledőlt keresztet
Megújították a környékbeli
Szőlősgazdák 1946”

Nagyjános Mihályné született Nagypál Emília elbeszélése szerint a háború előtt, körmenettel ide vonultak ki a hívek április 25-én, Szent Márk napján búzaszentelésre.

Zöld kereszt



Nem csak fogadalomból és liturgikus céllal állítottak a határban keresztet, hanem egyszerűen vallásos buzgóságból is. Egy-egy szőlőbirtokos, vagy jobb módú gazda a birtokának a szélén, vagy kimagasló helyén keresztet emeltetett. Így jöttek létre az útszéli keresztek az útelágazásoknál.

Az egyik ilyen kereszt a Zöld kereszt, mely a Csongrád-bokrosi útról a Tisza irányába leágazó út - Agyagos út - kereszteződésben, elágazásánál található. Az 1980-as években ezt az utat szilárd burkolatú bitumenes úttá alakították, mivel akkoriban egy vízlépcső tervének részeként szerepelt, mely megvalósításának elképzelése újra előtérbe került.

Egyszerű fakereszt pléh korpusszal és egy Fájdalmas Anya ábrázolással. Forgó Hilda elbeszélése alapján az ő dédszülei Forgó János és Kátai Urbán Rozália állították az 1800-as évek végén. A kereszt tövébe vas dobozt tettek, abba papírokat és az akkor forgalomban levő pénzeket helyeztek el benne. A nevét onnan kapta, hogy minden alkalommal felújításakor zöldre festették.

Fehér kereszt

Az emlékeztető keresztek csoportjába sorolható a Fehér kereszt a bokrosi út mellett, mely Bokros déli szélén áll „ember emlékezetet meghaladó időből”. A szájhagyomány szerint itt volt a postakocsi-állomás vendégfogadóval, amikor még nem Félegyháza felé jártak Pestre hanem Alpár felé. Így a kereszt közlekedés-földrajzi ritka emlék is. Archaikus formájú kőkereszt, a korpusz ugyanabból a kőből vésve.



Schwechtje kereszt

A Schwechtje család jómódú birtokos família volt Csongrádon. Birtokuk legkiemelkedőbb dombján nem messze a Tisza partjától a szőlők között állítottak keresztet. A műkö kereszt beton talapzaton áll, a megrongálódott márvány táblán található szöveget nem lehet elolvasni. Mellette vas harangláb található, az 1927-ben öntött haranggal.



Közösségi élet

(December 17.- Felföldi Miklós)

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Tisztelettel köszöntöm összejeövetelünkön László atyát, Róbert atyát, köszöntöm és köszönöm mindannyiunk nevében, hogy eleget tett meghívásunknak Zoltán atya is.

Most, hogy itt összejöttünk ilyen szép számmal, úgy érzem magam, mint valamikor régen, amikor elkezdtuk a névnap összejöveleteket. Akkor is minden új volt. Új volt a hely, ahol most is vagyunk, újak voltunk egymásnak mindannyian, új volt az első köszöntőm, és most újak a papjaink is.

Sajnos az utóbbi pár évben megszűrkült sok minden, lehet mondani visszahúzódtabbak lettünk. Kaptam hideget is, meleget is (mondaná Révész Józsi, de ez rám is vonatkozik).

Ennek ellenére köszöntünk most valakit, aki október 17 - én múlt harminc éve, hogy az Egyház szolgálatában áll.

Erről a személyről is elmondható és ráillik, egy történet, ugyanúgy, mint ahogy Anthony de Mello jezsuita szerzetessel történt. A lelki vezető megkérdezte egy gyáros, hogy mi a foglalkozása. Az atya válasza:

- Az emberiparban dolgozom.

- Az meg könyörgöm ugyan micsoda? - kérdezi a gyáros meghökkenve.

- Gondolj magadra – felelte a szerzetes.

- A te erőfeszítéseid jobb eszközöket produkálnak, az enyémekek jobb embereket.

Átvitt értelemben, - a mi szerzetesünk, a kántorunk Tóth György János, aki jobb énekeseket próbál faragni belőlünk

Kérjük a Jó Istentől, adjon neki egészséget, hogy még hosszú éveken át szolgálja kántorságával az Istent és az embereket egyaránt.



Ezek után, ha már nálam a szó, köszöntjük Zoltán atyát is, aki kemény 98 napig szolgált a két plébániát, mint káplán. Az igazság az, hogy amikor augusztusban a Püspök Úr kiűrtette a két plébániát – mármint ami a papokat illeti – az Adventet mi már előre hoztuk, tehát várakozással voltunk, hogy kit is helyeznek hozzánk. Ennek ellenére rövid időn belül belopták magukat a szívünkbe. Amikor már tervezgetések történtek, jött november 7., az újbóli áthelyezés napja. Ez nem csak a hívek, de a papok részére is megpróbáltatás úgy hiszem.

Hogy a meghívás személyednek miért szól? Ha már a köszöntőn nem tudtál itt lenni augusztusban, így egy csongrádi emléket fogadj el volt híveidtól sok szeretettel, búcsúzóul.



Könyvajánló

**Hová mész Uram? – vagyis:
Quo vadis, Domine?**

Ez a kérdés hangzik el Henryk Sienkiewicz azonos című regényében.

A történet Néró uralkodása alatt játszódik.

Azt a felfordult Rómát mutatja be, amelyben a keresztények megvetett, üldözött emberek; az élet, az erkölcs nem érték; a pénz, a hatalom, a mánor uralja a szíveket.

Ebben az örült világban bontakozik ki egy kis keresztény közösség rendíthetetlen hitéből a mai kereszténység, példát mutatva életben, halálban, testvéri szeretetben, Krisztus követésében. Példájuk sok embert gondolkodásra készítet a rómaiak közül, sokan megsejtik, hogy kell, hogy létezzen valami felsőbbrendű jószág, még akkor is, ha látszólag az emberi tobzódás az élet értelme.

A regény egyik fő alakja Petronius, aki tökéletes megtestesítője a mai kor eltompult, lusta emberének. A szíve jó, az igazságtalanságok bántják, de túl nagy erőfeszítést semmiért nem hajlandó hozni; puhánysága, megszokott kényelmes élete rabságban tartják.

Sienkiewicz leghíresebb regényében Néró császár az, aki a legfőbb gonoszt testesíti meg. Pillanatnyi szeszélyei befolyásolják tetteit. Felgyújtatja Rómát, hogy ihletet kapjon készülő művéhez, tanácsadói sugallatára azonban a keresztényeket teszi felelőssé. A római nép előtt népszerűségét cirkuszi játékokkal próbálja megerősíteni; bebörtönzi az új vallás követőit és a legkülönbélebb halálnemek várják az ártatlan embereket.

A regény romantikus szála Vinicius, a római katona és Lygia, a Rómában túszként élő királylány szerelme. A mű végére az ifjú bűnös vágyából mindent feláldozó tiszta szerelem lesz, Vinicius elfogadja Lygia hitét és erkölcsét és ő is keresztény lesz.

A könyvben Péter apostol jeleníti meg az állhatatos hitet. A kínzásoktól, gyötrelmetől féltő embereknek bátorságot önt a szívébe, így imádkozva, Istent dicsőítve halnak meg az arénában. Amikor a keresztények „elfogynak”, Péter a hívők rábeszélésére elindul Rómából, nehogy nyája vezető nélkül maradjon. Az úton azonban találkozik Jézussal. Ekkor hangzik el a kérdés: „Hová mész, Uram?”, melyre Jézus szemrehányás nélkül felel: „Péter, ha te elhagyod a nyáját, én Rómába megyek, hogy újra megfeszítsenek. Péter habozás nélkül visszafordul Rómába.

A lengyel író ezért a regényéért 1905-ben irodalmi Nobel-díjjal tüntették ki.

A könyvet mindenkinek sok szeretettel ajánlom.

/arusa/

Halottaink emlékére...

Az előző évek hagyományát követve november elsején templomunk énekkarának tagjai emlékeztek elhunyt szeretteinkre, akik gondolatban meglátogatták az anyák és apák, az elveszített gyermekek, harcban elesettek és rokonaink sírhalmát, imádságaikkal és egyetemes könyörgéseikkel idézték fel emlékeiket.



Lelkigyakorlat

Isten életünk minden szakaszán, de elsősorban az egyházi év különleges időszakaiban, így Adventkor is önmaga mélyebb ismeretére hív meg. Az ismeret vonzalmat és szeretetet indít el, ez utóbbi pedig elkötelezettebb szolgálatkészséget. Egy lelkiGYakorlatnak a célja mindig az, hogy segítsen az embernek megnyílni Isten személyesen hozzá intézett szavára, vezetésére.

Erre igyekezett késztetést adni Petőfiszállás, Pálósszentkútról Puskás Antal pálos szerzetes pap, aki december 16-18 között templomunkban tartott szentbeszédeivel segítette, hogy az Isten kinyilatkoztatását a szívünkkel is meghalljuk.



Anyakönyvi hírek

Keresztelés:

Török Zsófi
Palásti Erika
Tályai Gábor
Tályai Anikó
Kordik Márk
Kiss Patrik Milán

Halottaink:

Tyukász László
Palásti István
Gut Pál
Szólik Jánosné – Kapus Erzsébet
Kapás József
Pápai István
Muladi János
Bánfi Rókus
Bartók Lajos
Csányi Jánosné – Gyöngyi Viktória
Juhász Pálné – Pozsár Franciska
Viktor Imréné – Nagystók Piroska
Ronecz Istvánné – Kallai Mária
Tatár Gáborné – Nagy Márta
Hajdú Sándorné – Németh Rozália
Török László
Fodor Péterné – Bernát Erzsébet
Darida Erzsébet
Cseh Ilona
Kovács Tibor
Tóth Zoltán
Péter Szabó Vinczéné – Tamási Julianna
Bakai Gáspár
Gutpintér István
Justin Istvánné – Deák Anna
Bori Károlyné – Samu Erzsébet
Donka Rozália
Fischer Albertné – Gyovai Piroska
Balla Lászlóné – Pusztai Etelka
Újvári Istvánné – Lantos Erzsébet
Viktor Mihályné – Pintér Mária
Hajdú Istvánné – Varga Mária
Gutpintér József
Seres József
Rácz József
Maszlag Jánosné – Ornyik Piroska
Szarvas József
Vincze Imréné – Kádár Erzsébet

A közvetítők



Karácsony ünnepéhez kapcsolódó zenés, irodalmi műsorra került sor december 18-án templomunkban a szentmise után.

Köszönjük, Varga Zsuzsa, Zilahi Klára, Csák László, Krokovecz András, Pozsár Ferenc, Surján Attila, Varga Nándor előadóknak, hogy már harmadik alkalommal hozták közénk a kultúrát, válhatott számunkra ezzel is emlékeztetéssé az adventi időszak.



Gyere velem!

... Egyszer Betlehembe akartam menni, de nem találtam az utat. Megkérdeztem egy földrajztudóst, merre van, de nem ért rá foglalkozni velem, épp konferenciára készült. Utána egy pszichológussal találkoztam. Ő válasz helyett arról faggatott, miért keresem azt a helyet? Ha valami problémám van ő a közelben is tud egy jó szanatóriumot, ha meg nincs komoly baj, menjek haza és pihenjek. Tovább hallgattam és megláttam egy kereskedőt. Hatalmas ládákat pakoltak le az emberei. Narancs, füge érkezett a boltjába. Jó árú ez így karácsony táján. Amikor befejezték a rakodást eléje álltam a kérdéssel.

... Betlehem? Betlehem? – Mondja kérem mivel kereskednek ott? Talán arról beugrik valami... Na, azért ne szaladjon el, itt van az üzletben egy filozófus. Várja meg az ajtóban. Megismeri a szakálláról. Hamarosan tekintélyes külsejű professzor jelent meg a kijáratnál. Könnyed léptekkel indult kocsijához. Gyorsan mellé szegődtem és érdeklődtem Betlehem felől.

... Maga szerencsétlen! Csak nem akar odamenni? Önnek nincs semmi történelmi

érzéke! Miféle világnézeti talajon nőtt fel, ha még most is itt tart?! – Épp az a baj, hogy még itt tartok; feleltem zavartan, pedig már rég Betlehembe szeretnék lenni. Javíthatatlan idealista! - Nézett rám szánakozva az izmusok bölcs embere - nem segíthetek magán. Kocsiba ült és indított. Szomorúan néztem utána, amikor mellé szegődött egy gyermek. Soha nem láttam még ilyen szép, szőke csöppséget. - Mi baj van bácsi? Kérdezte tisztelettudóan - segíthetek. – Hogyan segíthetnél te, drága gyermek, hiszen a világ okosai sem tudtak útba igazítani. Betlehembe szeretnék menni – de nem tudom merre van. – Betlehembe?! – Kiáltott vidáman a gyermek, megölelt. Gyere velem. Én is oda tartok. ... Kézen fogott – s már nem is tudom merre és hogyan, de egyszer csak ott álltunk a betlehemi jászol előtt. Meg akartam köszönni a gyermeknek, aki idáig vezetett – de nem láttam sehol, eltűnt mellőlem. Sírva térdeltem le a jászol elé. A gyermek édesdeden aludt benne... ... Csak nem?! Csak nem Ő jött értem és vezetett idáig?! Sírva térdeltem a jászol előtt. Ölelését ma is érzem.

Érezzük meg mindannyian.

Komlósiné Marika

Tisztelt Olvasóink!

Köszönjük, hogy írásaikkal, ötleteikkel egyre többen segítenek színesebbé tenni lapunkat, mely terveink szerint Húsvét ünnepére fog legközelebb megjelenni.

Kedves Hívek!

Továbbra is kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján a Plébánia Hivatalban munkanapokon 9-12 óra között, illetve a szentmisék után tegyék meg.

HARANG-SZÓ

Csongrád Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja. Megjelenik évente négy alkalommal.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Veréb László plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4.

Tel./fax: 63/483-063

E-mail: sztojzsefplebania@csongrad.hu

Készült a RaszteR Könyvkiadó Nyomdaüzemében